

bemærke, at der i hvert Tilfælde er en anden Faktor, der ogsaa maa tages med i Betragtning, og det er Interesserne. Hvis det alene havde været Humaniteten som havde været den raadende, saa tror jeg, vi for længe siden vare blevne enige om at faa en Ulykkesforsikringslov her i Danmark, og naar det ikke er sket, tror jeg, det er, fordi Interesserne ere komne med i Spillet og have modvirket den humane Aand, som siges at være til Stede, og det ærede 2det Medlem for 9de Kredts (Stilling) nævnde selv en Række Interesser, som gjorde, at han ikke fandt det foreliggende Forslag tilfredsstillende. Jeg tror derfor, at naar vi beskæftige os med Spørgsmaalet, og det har Udsigt til at blive løst, i alt Fald velvis løst, saa ligger det i andre Grunde. Det har sine Grunde væsentligt i to Ting: for det første i den Udvikling, som har fundet Sted paa Produktionens Omraade, en Udvikling, som har gjort Produktionen langt mere intensiv end nogensinde tidligere og har gjort Produktionen langt mere farlig for dem, der deltage i den, end tidligere har været Tilfældet. Den maskinelle Udvikling, den industrielle Udvikling, vi leve under, gør, at Arbejdet paa mange Omraader er mere farligt, end det tidligere har været, og derfor paatrænger Sagen sig, og det bliver til en Nødvendighed, at man løser dette Spørgsmaal, fordi der stadig viser sig at være en større og større Fare for Arbejderne. Men dernæst kommer der ogsaa en anden meget vigtig Faktor til: Arbejdernes egne Krav. Det er jo saaledes, at der ikke holdes nogen Arbejderforjamling, jeg kan godt sige nogetsteds, hvor ikke dette Krav kommer frem. Er det Jagtkongresser, der afholdes i hvilket som helst Land, man vil tage, er det internationale Kongresser, vil man altid høre, at det er Ulykkesforsikringsspørgsmaalet, der er paa Dagsordenen og altid kræves løst, og baade her i Danmark og andre Steder er der sket Henvendelser til Lovgivningsmagten for at paavirke den til hurtigst muligt at løse det Spørgsmaal. Jeg skal saaledes nævne, at Bygningshaandværkerne her i Landet stadig Aar efter Aar hver Gang de komme sammen til Forhandling, nævne dette Spørgsmaal og paalægge Bestyrelsen at gøre alt muligt for at faa dette for dem saa overordentlig vigtige Spørgsmaal løst. Og jeg tror derfor, at naar vi ere rykkede Spørgsmaalets Løsning nærmere end tidligere, maa det for den overvejende Del skrives paa den Konto, at Arbejderne have bidraget overordentlig meget til at faa det løst ved de stadige Krav, de Gang efter Gang have filllet.

Med Hensyn til det Grundsyn, jeg har paa Sagen, skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger, som ikke skulle optage ret megen Tid. Jeg har det Grundsyn paa Sagen, at Udviklingen paa Produktionens Omraade i Almindelighed ikke alene i den egentlige Industri, men ogsaa paa mange andre Omraader, medfører en stadig større og større Fare for Arbejderne og tillige er af den Bestaafenhed, at Arbejdet bliver mere og mere produktivt; der staves stadig større og større Rigdomme ved Produktionen, idet den enkelte Arbejders Arbejdskraft staber en større og større Produktmængde paa saa godt som alle mulige Omraader, altsaa der staves bestandig større og større Rigdomme; men ser man saa hen til, hvordan Arbejdernes egen Stilling er, saa viser det sig, at de faktisk ikke ere blevne mere velhavende end tidligere, og er der vundet Fremgang for Arbejderne paa det økonomiske Omraade, maa det udelukkende tilskrives Arbejderne selv, idet de gennem deres Organisationer have formaaet at bringe den Del af Udbyttet i Vejret, som tilfalder Arbejderne; men den større Del af Udbyttet tilfalder ikke Arbejderne, det fordeles paa andre Hænder, og derfor er det ogsaa nødvendigt, at man derfra, hvor Udbyttet gaar hen, skaffer de Midler til Veje, som skulle sikre Arbejderne, naar de komme til Stade under denne intensivere og frugtbare Drift, og jeg mener, at naar man skal ind paa det Spørgsmaal om, i hvor høj en Grad man saa skal komme Arbejderne til Hjælp, naar man kommer dem til Hjælp under alle de Former, under hvilke de miste deres Arbejdskraft, eller under hvilke denne forringes, det være sig ved Sygdom eller Alderdom eller ved Ulykkestilfælde. Samfundet bør komme dem til Hjælp paa alle disse Omraader, og jeg vil i Forbindelse hermed nævne et Eksempel, som jeg tror er ganske oplysende. Vi staa her med et Lovforslag, der tilfigter at komme de Arbejdere til Hjælp, der ved Ulykkestilfælde af brutal Natur, Kvæstelser eller deslige blive berøvede deres Arbejdskraft eller faa den forringet. Men ved Siden deraf er der ogsaa en Mængde Virksomheder, som ere meget sundhedsfarlige for Arbejderne, hvorved de successtve gennem en langsom Proces faa deres Arbejdskraft ødelagt. Dette falder ganske uden for Lovforslaget her og kommer ikke i Betragtning. Men det forekommer mig at være lige saa berettiget, at ogsaa den Arbejder, der paa denne Maade mister sin Arbejdskraft, bliver støttet af Staten, eller at der bliver paalagt Staten en Erstatningspligt over for de Arbejdere, her er Tale om. Jeg mener, man